

РЕШЕНИЕ

№ 9266

гр. София, 09.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в
публично заседание на 25.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **12230** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по повод на жалба с вх. № 28683 от 18.11.2025 г. и вх. № 29104 от 21.11.2025 г. по описа на Административен съд – София град (АССГ), подадена от Н. В. С., ЕГН: [ЕГН], с адрес [населено място], [жк], [жилищен адрес] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 1, б. з) бб) от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) № 25-4332-005474 от 11.11.2025 г., издадена от полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), отдел "Пътна полиция" (ОПП), с която спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка „временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса отговорността, но не повече от 3 месеца“.

В жалбата се твърди, че обжалваната заповед е издадена от орган, който няма компетентност, в нарушение на ЗДвП, в противоречие с административно-производствените правила и не е съобразена с целта на закона. Акцентира се, че жалбоподателят не е извършил нарушението, описано в акта, който служи за основание за налагане на ПАМ. В хода на съдебното производство, жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не се представлява. Претендира разности.

Ответникът – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция" (ОПП) при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), редовно призован, не се явява и не изпраща процесуален представител.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Заповедта, която е предмет на обжалване в настоящето производство, е издадена въз основа на съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН), серия АД, № 189062 от 10.11.2025 г., издаден от Л. М. А., на длъжност „младши автоконтрольор“ при СДВР, ОПП, с който е установено, че по данни на свидетеля-очевидец Н. Г. Б., на 10.11.2025 г., около 17:10 ч., е управлявала лек автомобил Пежо 308 с рег. [рег.номер на МПС], собственост на фирма „Некрато“ ООД, като е паркирала на [улица] с посока на движение от ул. Градина към ул. Д., като около 17:10 при потегляне на заден ход, поради това, че не контролира непрекъснато управляваното МПС е реализирала ПТП в паркирания от лявата ѝ страна лек автомобил Ф. Поло с рег. [рег.номер на МПС], след което е напуснала мястото. Установена е на около 1.5 км от мястото и е изпробвана за употреба на алкохол с алкотест Дрегер 7510 С, фабр. № А.-0139, с проба № 1944 от 18:42 ч., която е отчела 0,00 ‰. Констатирани са нарушения на чл. 20, ал. 1 и чл. 123, ал. 1 ЗДвП. Н. В. С. е подписала АУАН с Възражение, регистрирано в МВР СДВР ОПП с № УРИ 433200-126912 от дата 12.11.2025.

Въз основа на данните в административната преписка, ответникът по делото е издал обжалваната Заповед за прилагане на ПАМ на 11.11.2025 г. и е наложил принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. "з) бб)" ЗДвП, а именно „временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца“.

В хода на съдебното производство са приети като писмени доказателства представените с жалбата и административната преписка документи.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата в подадена в предвидения в чл. 149 от АПК 14-дневен преклузивен срок. Изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания административен акт, имаща право и интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима. Това задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед (чл. 168, ал. 1 от АПК) и на основанията, посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира, че е издадена от компетентен орган.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 4 и т. 5, б. "а" се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон, съобразно тяхната компетентност. Компетентността на инспектор И. В. Й. при ОПП - СДВР по издаване на процесната заповед произтича от Заповед № 81213-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, заповед № 513з-9572/13.09.2024 г. и заповед № 513з-6400 от 07.07.2023 г. на директора на СДВР.

Съгласно чл. 14, ал. 1 от Закона за министерство на вътрешните работи (ЗМВР) охранителната дейност е дейност по опазване на обществения ред и осигуряване безопасността на движението по пътищата в Република Б.. В чл. 30, ал. 1 от ЗМВР са посочени контролните дейности, осъществявани от органите на МВР като в т. 5 са предвидени проверки за спазване на правилата за движение по пътищата, техническата изправност, регистрацията на МПС, на водачите на МПС и при пътнотранспортни произшествия. Заповедта на министъра на вътрешните работи, издадена на 02.12.2021 г. и посочена като номер по – горе, в т. 1.3. определя Областните дирекции на МВР и СДВР да осъществяват контрол по ЗДвП. Следователно СДВР е служба за контрол по смисъла на чл. 172, ал. 1 ЗДвП, която може да прилага ПАМ. Тези ПАМ се прилагат от ръководителя на СДВР или от оправомощени от него длъжностни лица. Оправомощаването на длъжностните лица е извършено с цитираната заповед на директора на СДВР от 07.07.2023 г., в чиято т. 1 изрично е записано, че държавните служители – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР от отдел „Пътна полиция“ при СДВР могат да прилагат с мотивира заповед налагането на ПАМ по чл. 171,

т. 1, т. 2, т. 2а, т. 4, т. 5, б. „а“ и т. 6 ЗДвП. От приетото по делото Удостоверение, издадено от началник на 01 сектор към отдел "Човешки ресурси" – СДВР, се установява, че И. В. Й. със Заповед № 513з-9572/13.09.2024 г. на директора на СДВР, е преназначена на длъжност полицейски инспектор III степен в 01 група „Административно-наказателна дейност“ на 03 сектор „Административно обслужване“ към отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), която длъжност е изпълнявала към 25.07.2025 г. С оглед посочените данни обжалваната заповед е издадена от компетентен орган.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед (чл. 168, ал. 1 от АПК) и на основанията, посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира, че обжалваният акт е издаден в предвидената в чл. 59, ал. 1 от АПК писмена форма, но не притежава задължителните реквизити, визирани в чл. 171, т. 1, б. „з) бб)“ от ЗДвП, във връзка с чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, което води до съществено нарушение на производствените правила. В същата са посочени фактическите обстоятелства, възприети от органа, но липсва конкретизация на правните обстоятелства.

Със ЗИД на Закона за движението по пътищата, Обн. ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г. е приета разпоредбата на чл. 171, т. 1, буква з), с нейните шест предложения. Според тази разпоредба, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, извън случаите по букви "а" – "ж", се прилага принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от...; бб) три месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 1 и 5, чл. 177, ал. 5, чл. 178ж, ал. 1, чл. 182, ал. 1, т. 6, ал. 3, т. 6, чл. 182, ал. 4 и чл. 183, ал. 8.

С оглед на така формулирания законов текст и принципите на прозрачност и предвидимост (чл. 12 АПК), на служебното начало (чл. 9 АПК) и на защита на правата и законните интереси (чл. 4 АПК) при съставяне на ЗППАМ е необходимо административният орган да посочи конкретното правно основание, въз основа на което налага съответната ПАМ. В процесната ЗППАМ е посочено, че взет предвид съставеният АУАН, в който са посочени и извършените законови нарушения – а именно констатирани са нарушения на чл. 20, ал. 1 ЗДвП и на чл. 123, ал. 1 ЗДвП, но в издадената заповед няма конкретизация за кое от нарушенията се налага процесната ПАМ, нито е обосновано въз основа на кой член от закона е направена констатацията. По този начин е ограничена възможността на санкционираното лице да защити своите права, което е основание процесната ПАМ да бъде определена като неясна, респ. незаконосъобразна.

С издаването на обжалваната заповед е нарушена и целта на закона – прилагането на ПАМ по своята правна същност, не представлява административно наказание. Принудителните административни мерки съобразно разпоредбата на чл. 22 ЗАНН, се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административни нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от такива, но сами по себе си те не са административни наказания. Тези мерки се прилагат в изрично посочените в закона случаи, от изрично регламентирани административни органи и по точно определен ред.

За да бъдат изпълнени целите на ПАМ е необходимо:

- 1) ясно посочване на правното основание, което обосновава налагането и дава правомощие за налагане на мярката;
- 2) ясно посочване на фактическите основания, които попадат в хипотезата на тази норма.

Когато в издадения АА липсва конкретизация на правното основание, за адресата остава неясно –

коя хипотеза е приложена и защо е наложена точно тази ПАМ. В резултат на това наложената ПАМ губи съдържанието си като такава и се превръща в произволна санкция, респ. предварително наказание, наложено по субективна преценка на АА.

При това положение незаконосъобразно и нецелесъобразно е наложена обжалваната ПАМ на основание чл. 171, т. 1, б. "з бб)" от ЗДвП, тъй като заповедта не е мотивирана изцяло, а именно не е посочено правното основание, в резултат на което са нарушени административнопроизводствените правила и целта на закона.

От изложеното следва изводът, че жалбата е основателна и като такава следва да бъде уважена, а обжалваната заповед – отменена като незаконосъобразна, поради съществено нарушение на процесуалните правила и несъответствие с целта на закона.

При този изход на спора, следва да се уважи като основателно направеното от жалбоподателя искане за присъждане на сторените съдебно – деловодни разноски в размер на 5,11 евро (пет евро и единадесет евра) – държавна такса.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 предл. последно от АПК, Административен съд - София град, Трето отделение, 8-ми състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на Н. В. С. Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 1, б. "з бб)" от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) № 25-4332-005474 от 11.11.2025 г., полицейски инспектор към отдел "Пътна полиция" - СДВР.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Н. В. С., ЕГН: [ЕГН] сторените по делото съдебно – деловодни разноски в размер на 5,11 евро (пет евро и единадесет евра) – държавна такса.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: